

endnu en fjerde Klasse, og dem gjør det mig mest ondt for. Det er de Theaterbesøgende, som ikke vide Besked om, hvorledes det staar, som tro, at det er det samme Folkething, som de stadig læse om i deres kjære Blade, der nu her staar i Epidisen for Angreb paa Kunsten og dens hellige Tempel. Til dem ville vi sige: Huff, at der maa være Maade med, hvad vi give ud fra de almindelige Statterderes Komme til Bidrag til Eders Fornøielse og Glæde; vi ere satte til at værne om den rette Brug af Landets Formue i det Hele taget, og naar vi komme ud til en Mand f. Ex., der betynges med de Arveafgifter, som Ministeren i saa rundeligt Maal benytter for at forhøje Glæden for de Theaterbesøgende her, og han beklager, at han, paa Grund af disse trykkende Afgifter, ikke kan faae fremmet sine Børns eller, som Medlem af Kommunen, de fattige Børns Undervisning selv til et Lavmaal; saa vil dog mulig mange Theaterbesøgende sige: ja! hænger det saaledes sammen, er det for at værne om den rette Brug af Landets Formue saaledes, at det ene Formaal ikke skydes tilside for det andet, saa er der muligt noget i Eders Bestrebelse; og føie vi saa til: henvend Eder ikke til os, men til Eders egne Ministre og bed dem om at gaa, saa vil mulig Eders Misforstaaelse og dermed Eders Bedrøvelse svinde. — Svørgt tror jeg, vi tør sige til vore ærede Modstandere: ville I værne om Noget her, saa er det ikke om Theatret, I skulle flokkes, thi det angribe vi ikke, men saa skulle I flokkes om Ministrene med den ærede Kultusminister i Epidisen og værne om dem; thi det er ganske vist: igjennem dette Forslag angribe vi Ministeriet.

Jeg har endnu tilbage et enkelt Ændringsforslag til § 9, det findes under Nr. 34 og angaar de Midler, som Staten anvender til at understøtte Folketirken med. Disse Midler turde udgjøre omtrent 120 Millioner Kr. Under de Forhandlinger, vi have ført om Anvendelsen af disse Midler her i Rigsdagen, har man fra begge Sider erkjendt, at de vare Statsmidler. Naar enkelte Røster udefra have lydt herind, at det var Kirkens Midler, og man har villet bebreide os her den Tvetydighed, som saaledes fandtes i Udtalelserne, idet Somme erklærede det for Statsmidler, Andre for Kirkens Midler, saa har man svaret, at man ikke var ansvarlig for, hvad Andre havde ment, men at Forslagene fra Regjeringens Side noksom viste, at man anerkjendte disse Midler for Statsmidler. Forfaa-vit dette er almindelig anerkjendt — at anerkjende dem for Kirkens Midler vilde ogsaa være meget vanskeligt, thi saa skulde man definere, hvad Kirken var, og forfaa-vit den skulde kunne have Ejende paa Tiender og Præstegaarde, vilde det føie til et noget eget Begreb af Kirken — forfaa-vit, siger jeg altsaa, det er anerkjendt, burde disse Midler eller Indtægterne af dem ganske vist forlængst have været optagne paa Finantsloven i

Genhold til Grundlovens § 48. Man har imidlertid i dette Tilfælde som i flere andre været godmodig her, troet, at det paa jævn danst Bis kom med Tiden, at det fandt sig som af sig selv, og man har derfor ikke stillet disse Fordringer, som forøvrigt ere opfyldte med Hensyn til en Del af disse Midler, nemlig med Hensyn til Indtægterne af Bispetienden. Angaaende Inddragelsen paa Finantsloven har man ogsaa været enig paa begge Sider her i Rigsdagen. Man har indrømmet Rigtigheden af, at disse Statsmidler fandt deres Plads paa Finantsloven, men man har været uenig med Hensyn til Maaden, hvorpaa dette skulde ske — ganske vist en væsentlig Uenighed —, idet vore Modstandere i dette Spørgsmaal vilde have et Fond, en særlig Kasse, paa Finantsloven, hvormod vi ville have dem ind i Statens almindelige Kasse ligesom andre Statsmidler. Men selv de, der holdt paa en Fond, erkjendte, at dette ikke burde kunne røres uden Lovgivningsmagtens Samtykke. Altsaa disse to Erkjendelser var man kommen til under Forhandlingerne. Der var os jo endda nok imellem, — men saa vidt var man som sagt naaet, at man var kommen til en fælles Erkjendelse af de to Ting, at de 120 Millioner Kr. — det tør antages at være i det Mindste det Belsøb — vare Statsmidler, og at Indtægterne af dem burde opføres paa Finantsloven. Men saa kommer den høitærede nuværende Kirke- og Undervisningsminister, og han forstaar at tage den Sag paa en anden Maade. Naar et Embede bliver ledigt, som han mener kan bestyres Noget, saa indbrager han disse Midler i Noget, som hedder Stiftsmidler, altsaa en Fond for hvert Stift, o: 7 Fond og ifft een; og derefter kommer saa det andet Skridt, som vi ikke kjende noget til og ingen Oplysninger have faaet om, nemlig Anvendelsen af disse nye Indstud i Fonden. Hvorledes nu den ærede Minister stiller sig til dette Spørgsmaal, derom har han været tavs, det ligger altsaa for Diebliffet ikke for; men vi have i al Fald ikke i den ærede Ministers Tavshed nogen Borgen for, at der ikke ogsaa der kan finde en vilkaarlig Anvendelse Sted fra hans Side, ligesom der har fundet en vilkaarlig Fradragning fra Embederne Sted. Det første Skridt er gjort, og det Hele vilde da føie til, at den ærede Minister paa egen Haand laavede Præstelønningsforholdene om, uden at mene at behøve Lovgivningsmagtens Billigelse dertil. Saaledes stiller hele denne Bevægelse sig for Flertallet. Nu kunde man jo nok sige: Ja, men det gaar jo i Retning af Eders egne Ønsker. I ønske jo ogsaa de større Præsteembeder beklippede, og det er altsaa en Oplybelse af dette Ønske, som Ministeren her kommer imøde. Men dertil kunne vi ganske rolig svare, at vi ønske Alt gjort med Lovlighed og god Orden, og da vi ikke synes, at det er rigtig loovlig, hvad Ministeren her foretager